

er rigtignok i endnu højere Grad utilstræffeligt for mig efter min Betragtning af hele Sagen, at der slet ingen Bestemmelse findes i Lovforslaget om det omhandlede Forhold. Hertil skal jeg indskrænke mig ved denne første Behandling, hvor jeg ikke ønsker at fremkalde nogen længere Discussion derom. Hele Sagen vil jo nemlig komme frem ved 2den Behandling ved de Forslag, som kunne stilles til samme.

Jessen: Det er ikke angaaende Præsternes Værnepligt, at jeg ønsker at udtale mig; jeg skal i saa Henseende henholde mig til den Deel af den ærede foregaaende Taler's Foredrag, som gik ud paa, at det var ret forstaaeligt af Folkethinget, at det havde udslettet den Bestemmelse, der derom indeholdtes i Regjeringens Forslag. Det er derimod med Hensyn til Bestemmelsen i § 47 om Fritagelse for Tjeneste i Borgervæbningen og Politicorpsset, at jeg ønsker at rette et Spørgsmaal til den høitagtede Minister, nemlig det Spørgsmaal, om han ikke finder, at det er en nødvendig Conseqvent's af den i § 47 indeholdte Bestemmelse, at Borgervæbningerne og Politicorpsjerne i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn ophæves. Jeg har seet omtalt, at en af de største Communer i Landet, som pleier at gaae foran i mange Retninger i communal Henseende, allerede har reist dette Spørgsmaal. Det har i enkelte Byer, hvor der fornøyligt er paabudt en Omordning af Borgervæbningen og Politicorpsset, en stor Interesse at erfare, om Regjeringen vil modsætte sig Andragender om, at disse Corpsjer blive aldeles ophævede. Naar Bestemmelserne i § 47 vedtages, vil det være nødvendigt at sammensætte Politicorpsjerne af ældre Borgere, og disse Corpsjer ville da have Vanffelighed ved at finde den Tilgang, som egentligt er dem tjenligt, ligesom man ogsaa lægger en forøget Byrde paa Befolkningen, naar man netop skal tage den ældre Deel af denne til Tjeneste. Jeg troer derhos ogsaa, at Politiet i Byerne vil være bedst tjent med at have lønede Folk til at udføre saavel den ordinaire som den extraordinære Tjeneste, og det skulde derfor meget glæde mig, om den høitagtede Minister vilde bekræfte det Saab,

som jeg nærer, at der ikke fra Regjeringens Side vil være Noget til Hinder for Andragender i den omtalte Retning.

Justitsministeren: Jeg skal tillade mig foreløbig at anmelden, at jeg til denne Sags anden Behandling agter at stille et Endringsforslag, hvorved Lovudkastet med Hensyn til Spørgsmaalet om de Geistliges Stilling ligeoverfor Værnepligten bringes i samme Stikfelse som den, hvori det blev indbragt af Regjeringen i det andet Thing. — Med Hensyn til de Bemærkninger, der faldt fra den ærede første Taler, skal jeg indskrænke mig til at yttre, hvad jeg ogsaa tidligere har udtalt i det andet Thing, at jeg for mit Bedkommende ikke anerkjender nogen Ret for den Geistlige som saadan til ifølge sin Stilling at være fritagen for Værnepligten; derimod erkjender jeg, at Hensynet til Opinionen, til den almindelige Anskuelse, Hensynet til den Autoritet, som den Geistlige bør have ligeoverfor sin Menighed, og som under vore nuværende sociale Forhold vel kunde lide et Stkaar, hvis Nogen af den Bedkommendes Menighed saae ham i en saadan mindre heldig Situation, som han let kunde komme i under Dressjuren som Rekrut, — jeg erkjender, at Hensynet dertil maa gjøre det nødvendigt, rigtigt og praktisk at indrette Værnepligtsloven saaledes, at Opfyldelsen af Værnepligten for dem, der bestemme sig til den geistlige Løbebane, kan fyldestgøres, inden de virkelig kaldes til fast geistlig Virksomhed. Jeg har udtalt, hvad jeg i saa Henseende har sagt, paa Regjeringens Vegne, og blandt Andet ogsaa efter Conference med Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Jeg kan ikke troe, at det skulde være nødvendigt, at alle de Ministre, som i en eller anden Henseende kunde være interesserede i Spørgsmaal, som staae i Forbindelse med en Sag, skulde være tilstede ved dennes Behandling; det maa vistnok kunne overlades den Minister, som nærmest har med denne Sag at gjøre, ogsaa at udtale de andre Ministres Mening, og jeg er i denne Henseende i fuld Overensstemmelse med mine høitærede Colleger. Jeg tillader mig at troe, hvad den ærede første Taler ogsaa